

ВЪНЕЦЪ

ИЛЮСТРОВАНО СПИСАНИЕ
ЗА ЮНОШИ И МЛАДЕЖИ

Ив. Вазовъ

Епитропътъ

Помня го още харно: едъръ, пълентъ, високъ, широкогрждестъ бѣше дѣдо хаджи Енчо. Планина човѣкъ. Но кротъкъ и безвреденъ. И сега ясно виждамъ неговото черно, голѣмо, дълго лице съ добродушно, добро, тжжно изражение, нашарено съ широки грапели отъ дветѣ страни на носа, съ малки подстригани мустаци, разрѣзано съ голѣми дебелобърнести уста, изъ които излазяше на талази грѣмовитъ гласъ, отъ който екнѣше цѣлата класна стая, дето се учехме. Хаджи Енчо бѣше епитропъ училищенъ. Простъ, малограмотенъ, но твърде усърденъ. Той само, единъ отъ всичкитѣ епитропи, навещаваше училището обикновено по единъ и два пжти въ недѣлята. Азъ го помня вѣчно епитропъ. Общината всѣка година го избираше: знаеха, че какъвто и да е съставътъ на настоятелството, хаджи Енчо като бѣше вжтре, всичко отиваше на реда си. Той предвиждаше всичкитѣ нужди, доставяше всичкитѣ потрѣби, поправяше всичкитѣ недостатки на училището. Чешмата ли училищна престане, стѣкло ли се счупи на прозореца, мазилото на стената ли се